

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 25 januari 2012 in zaak nr. 11/20692 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij 26 mei 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht

Bij uitspraak van 25 januari 2012 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de enige grief klaagt de staatssecretaris onder meer dat de rechtbank heeft miskend dat hij in het besluit van 26 mei 2011 deugdelijk heeft gemotiveerd dat in de Republiek Indonesië (hierna: Indonesië) in het algemeen bescherming tegen huiselijk geweld wordt geboden, door te verwijzen naar het Country Advise Indonesia van 18 februari 2010 van de Australische overheid (hierna: het advies), waarin is vermeld dat diverse overheidsinstanties en non-gouvernementele organisaties vrouwen bijstaan en huiselijk geweld sinds 2004 strafbaar is gesteld. Weliswaar volgt uit de door de vreemdeling overgelegde stukken van Amnesty International van 24 juni 2009 en 26 augustus 2010, de BBC van 9 februari 2009, de Jakarta Post van 1 juli 2010 en het Reformatorisch Dagblad van 24 januari 2011 dat corruptie bij de Indonesische politie voorkomt en slachtoffers van huiselijk geweld kunnen worden geconfronteerd met door de daders aangespannen rechtszaken, maar hieruit volgt niet, anders dan waarvan de rechtbank is uitgegaan, dat in het algemeen geen bescherming wordt geboden, aldus de staatssecretaris.

2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 maart 2012 in zaak nr. 201101753/1/V2; www.raadvanstate.nl) moet de staatssecretaris ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen eerst onderzoeken of door de autoriteiten in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij moet hij informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, betrekken. Indien de staatssecretaris die vraag bevestigend heeft beantwoord, is het

vervolgens aan de vreemdeling aannemelijk te maken dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien hij dat laatste niet aannemelijk maakt, kan slechts het tevergeefs door hem invoeren van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

2.2. In het advies is in paragraaf 1 het volgende vermeld:

'In December 2003 the UN Development Fund for Women (UNIFEM) reported on the number of government and non-government services available to female victims of domestic violence as follows:

- Women's Help Desks (Ruang Pelayanan Khusus, or RPK) in police offices. As of May 2001, there were 163 Women's Help Desks in police offices in 19 provinces [...].
- Crisis centers in hospitals in Jakarta, Yogyakarta, and 30 other cities.
- Shelters for survivors provided by two women's NGOs.
- Legal aid assistance provided by LBH APIK, a women's NGO.

The UNIFEM website also lists the contact details of a network known as Mitra Perempuan (MP; Women's Crisis Centre) which provides: "a telephone hotline, counselling, temporary shelter, advocacy and support".

In paragraaf 2 is het volgende vermeld:

'Acts of domestic violence against women in Indonesia are criminalized under the Law on Domestic Violence of 2004 (Law No. 23/2004). Where a woman reports an act of domestic violence police are required by law to "give the victim a letter to request physical or medical examination at a hospital"; "The hospital may only send the exam results to the police, who will then use it as evidence to follow up on the victim's report". "Nationwide the police operated 'special crisis rooms' or 'women's desks' where female officers received criminal reports from female and child victims of sexual assault and trafficking and where victims found temporary shelter". Human rights commentators like Amnesty International and local women's rights networks have, however, expressed concern about shortcomings in the implementation of such laws and services and it would appear that effective state protection cannot be expected as a general rule. It would seem that a more reliable state based solution is for a woman to initiate divorce against the husband. Rising levels of wife initiated divorce on matters relating to domestic violence suggest that this is a broadly viable option.'

2.3. Uit de hiervoor onder 2.2. vermelde informatie uit het advies volgt weliswaar dat zorgen bestaan over implementatie van de wetgeving en dat overheidsinstanties weinig effectief optreden, maar hieruit volgt niet dat in het algemeen geen bescherming wordt geboden tegen huiselijk geweld. In het advies is immers vermeld dat diverse overheidsinstanties en non-gouvernementele organisaties in het algemeen bescherming bieden tegen huiselijk geweld. Weliswaar volgt uit de door de vreemdeling overgelegde stukken dat in Indonesië problemen kunnen ontstaan bij of na het zoeken van

bescherming tegen huiselijk geweld en dat corruptie bij de politie voorkomt, maar dat de mate van effectiviteit van de bescherming niet vaststaat, behoeft, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 december 2005 in zaak nr. 200508022/1; JV 2006/48), niet met zich te brengen dat in feite geen bescherming kan worden verkregen. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat in Indonesië in het algemeen bescherming tegen huiselijk geweld wordt geboden.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen de staatssecretaris voor het overige heeft aangevoerd behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 26 mei 2011 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat de staatssecretaris heeft miskend dat uit de hiervoor onder 2 weergegeven stukken volgt dat het vragen van bescherming voor haar gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos was, omdat corruptie en misbruik bij de Indonesische politie voorkomen, bijna altijd steekpenningen moeten worden betaald, het moeilijk is om hiertegen een klacht in te dienen en de interne klachtinstanties niet in staat zijn om hiertegen effectief op te treden.

4.1. Niet in geschil is dat de vreemdeling zich, voordat zij Indonesië heeft verlaten om naar Nederland te reizen, niet tot de Indonesische autoriteiten heeft gewend om bescherming te verkrijgen. Nu hiervoor onder 2.3. is overwogen dat in Indonesië in het algemeen bescherming tegen huiselijk geweld wordt geboden, is het volgens het hiervoor onder 2.1 weergegeven toetsingskader in dat geval aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat in haar geval het vragen van bescherming voor haar gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos was. Hierin is zij niet geslaagd.

De beroepsgrond faalt.

5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 25 januari 2012 in zaak nr. 11/20692;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

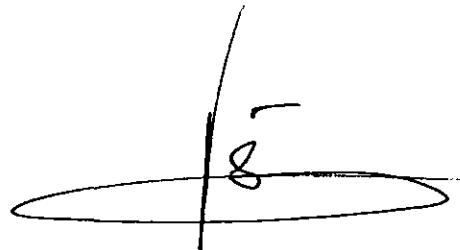
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 december 2012

154-734.

Verzonden: 28 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser